

Com si avui fos Sant Joan

Les coses que no he dit i que ja no val la pena que digui

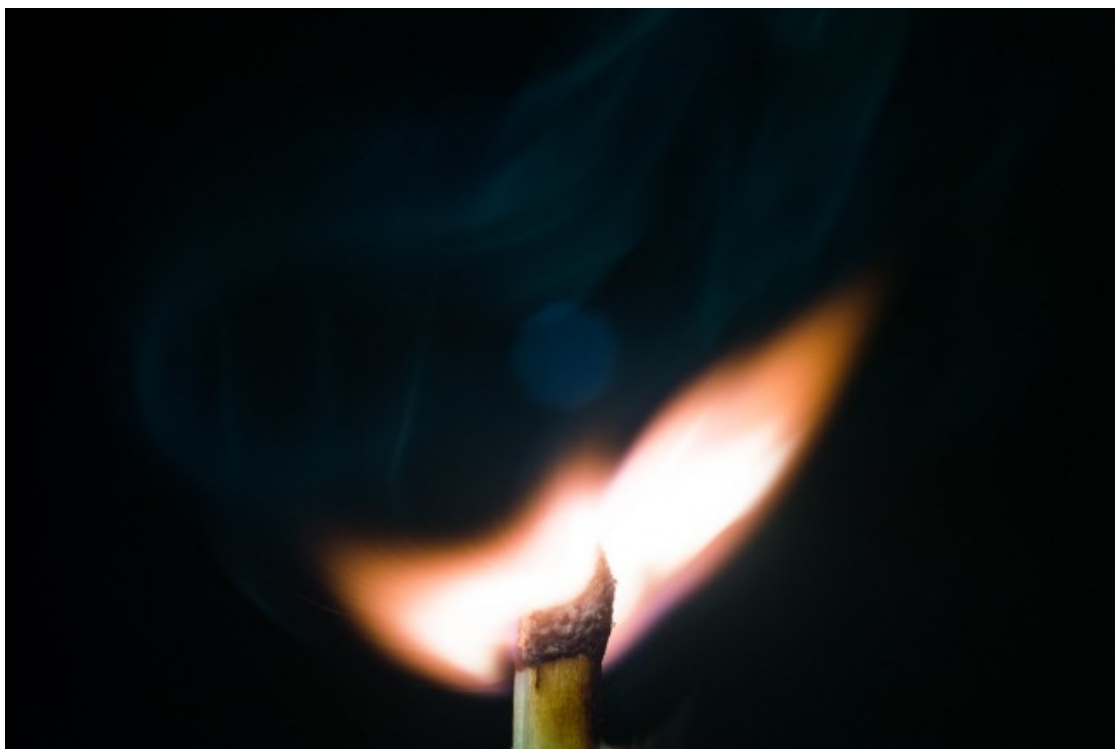

Foto: Adaptalux

Crema la por, la sang, el crit. Els adeus a mitges, els adeus incomprensibles, els adeus sense adeu. Els carrers impassibles de ciutats "d'acollida" que no entenen de cors desarrelats. La veu emmetzinada i ressentida de la xenofòbia.

Crema els xiuxiuejos malèvols als passadissos de l'escola que estigmatitzen el meu amor, el meu desig. Els "no podré", els "no en sabré". El pànic d'atrapar uns ulls fugissers i preguntar-los si volen quedar-se en comptes de tornar-se'n sud enllà. Els matins amb malsons arrapats a les parpelles, quan encara no creia que existís aquesta força. Alguns diumenges a la tarda. L'avi morint tot sol una nit de Cap d'Any, lluny de mi, un altre cop el mar enmig, separant-nos. Els "m'hauria agradat", els "hauria volgut", els "hauria d'haver pogut". Les coses que no he dit i que ja no val la pena que digui. La gossa morta a la carretera i el crit travat al coll, com un filferro. Tots els vespres que es girava d'esquena al llit. La solitud angoixant d'un quiròfan mentre una agulla et forada l'espina. La porta de casa totalment carbonitzada un migdia de febrer tornant de l'escola. El "cloc" de les costelles contra el terra, i la moto estesa a l'asfalt. Tot el dolor que no he pogut estalviar a la gent que estimo. La por, la sang, el crit.

I tu, què cremes?

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .